

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **A. S.**, bývajúcej v M., zastúpenej JUDr. P. V., advokátom so sídlom v B., proti odporcovi **I., s.r.o.**, so sídlom v B., IČO: X., zastúpenému D., s.r.o., so sídlom v B., IČO: X., **o zaplatenie náhrady mzdy, finančných zabezpečení a plnenia poskytovaného pri príležitosti životného výročia s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 24 C 4/2009, o dovolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 19. januára 2010 sp. zn. 14 Co 392/2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky

1. konanie o dovolaní proti výroku rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 19. januára 2010 sp. zn. 14 Co 392/2009, ktorým bol potvrdený výrok rozsudku Okresného súdu Bratislava III z 21. júla 2009 č.k. 24 C 4/2009-122 zamietajúci návrh navrhovateľky v časti týkajúcej sa náhrady finančných zabezpečení vo výške 92,47 € s príslušenstvom od 30. marca 2006 mesačne do doby, kedy jej odporca umožní pokračovať v práci, a v časti týkajúcej sa plnenia poskytovaného odporcom svojim zamestnancom pri príležitosti životného výročia vo výške 331,93 € s príslušenstvom, **z a s t a v u j e .**
2. dovolanie proti výroku rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 19. januára 2010 sp. zn. 14 Co 392/2009, ktorým bol potvrdený výrok rozsudku Okresného súdu Bratislava III z 21. júla 2009 č.k. 24 C 4/2009-122 zamietajúci návrh navrhovateľky v časti týkajúcej sa náhrady mzdy 1 142,76 € mesačne s príslušenstvom od 30. marca 2006 do doby, kedy jej odporca umožní pokračovať v práci, **o d m i e t a .**

Navrhovateľka je povinná zaplatiť odporcovi do 3 dní náhradu trov dovolacieho konania vo výške 626,77 € na účet D., s.r.o., so sídlom v B., IČO: X..

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava III rozsudkom z 21. júla 2009 č.k. 24 C 4/2009-122 zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľka domáhala zaplataenia: a/ náhrady mzdy 1 142,76 € mesačne s príslušenstvom od 30. marca 2006 do doby, kedy jej odporca umožní pokračovať v práci, b/ náhrady finančných zabezpečení vo výške 92,47 € s príslušenstvom od 30. marca 2006 mesačne do doby, kedy jej odporca umožní pokračovať v práci, c/ peňažného plnenia poskytovaného odporcom svojim zamestnancom pri príležitosti životného výročia vo výške 331,93 € s príslušenstvom. Vychádzal z toho, že odporca svoju vôľu skončiť s navrhovateľkou pracovný pomer prejavil v dvoch právnych úkonoch. Jednak s ňou 28. marca 2006 okamžite skončil pracovný pomer v zmysle § 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce (na návrh navrhovateľky Okresný súd Bratislava III rozsudkom zo 17. decembra 2008 č.k. 44 C 40/2006-162 určil, že tento zrušovacie prejav odporcu je neplatný), jednak jej dal 19. decembra 2005 výpoveď z organizačných dôvodov podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce (určenia neplatnosti tohto zrušovacieho prejavu sa navrhovateľka na súde nedomáhala). Išlo o dva samostatné právne úkony odporcu urobené na odlišnom skutkovom a právnom základe a aj ich právne účinky bolo potrebné posudzovať individuálne. Skutočnosť, že odporca v neskoršom právnom úkone prejavil vôľu okamžite skončiť pracovný pomer s navrhovateľkou neznamena, že by tým zároveň prejavil vôľu zrušiť výpoveď (odvolať ju alebo netrvať už na nej). Na tom nič nemení, že odporca od 29. marca 2006 neprideloval navrhovateľke prácu, neplatil jej mzdu a neodvádzal za ňu ani poistné. Navrhovateľka pri tom opomenula, že bola v tom čase práceneschopná a poberala nemocenské dávky podľa predpisov o sociálnom poistení. Zo všetkých týchto dôvodov dospel súd prvého stupňa k záveru, že navrhovateľke nevznikol nárok na žiadnu náhradu alebo plnenie, zaplataenia ktorých sa v konaní domáhala.

Na odvolanie navrhovateľky Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 19. januára 2010 sp. zn. 14 Co 392/2009 napadnutý rozsudok potvrdil. V odôvodnení uviedol, že vec prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. s tým, že sa v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplnil, že i keby boli obidva právne úkony odporcu smerujúce k skončeniu pracovného pomeru s navrhovateľkou platné, bol by relevantný iba ten, ktorého právne účinky nastali ako prvé (druhý právny úkon by sa neuplatnil). Súd prvého stupňa správne

zohľadnil, že neplatnosť výpovede mohla navrhovateľka uplatniť na súde najneskôr v lehote dvoch mesiacov odo dňa, keď sa mal pracovný pomer skončiť (§ 77 Zákonníka práce); vychádzal tiež zo správneho záveru, že pracovný pomer navrhovateľky a odporcu skončil výpoveďou 19. júla 2006 a že predmetná lehota uplynula 19. septembra 2006 bez toho, aby navrhovateľka uplatnila na súde neplatnosť výpovede. Po uplynutí uvedenej lehoty sa už nemôže úspešne domáhať na súde neplatnosti tohto právneho úkonu, i keby boli skutočne dané dôvody svedčiacie o neplatnosti výpovede.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala navrhovateľka dovolanie s odôvodnením, že v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo (§ 237 písm. d/ O.s.p. v spojení s § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.) a napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Uviedla, že právne závery súdu prvého stupňa, s ktorými sa stotožnil odvolací súd, znamenajú, že ak by zamestnávateľ skončil so zamestnancom pracovný pomer niekoľkými výpoveďami, musel by sa zamestnanec domáhať na súde určenia neplatnosti všetkých zrušovacích prejavov; musel by takto napádať aj právne úkony, ktoré v čase ich uplatnenia na súde boli voči nemu neúčinné. Takýto náhľad na danú problematiku je v rozpore s výkladovými pravidlami vyplývajúcimi z § 15 Zákonníka práce. Podľa jej názoru v prípade viacerých právnych úkonov, ktorými sa končí pracovný pomer, sa má posudzovať len ten, ktorý spôsobuje následok – skončenie pracovného pomeru – ako prvý. Pri takejto interpretácii sa zamedzí špekulatívnemu dávaniu výpovedí so zámerom zamedziť druhej strane možnosť efektívne sa brániť. Z týchto dôvodov dovolateľka žiadala napadnuté rozhodnutie zmeniť a jej návrhu vyhovieť.

Odporca vo vyjadrení k dovolaniu za otázne označil tvrdenie o výskyte procesnej vady konania zakladajúcej zmätočnosť a poprel existenciu procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. d/ O.s.p. Podľa jeho názoru je dovolanie navrhovateľky procesne neprípustné; navyše, rozhodnutia súdov oboch nižších stupňov sú vecne správne. Z týchto dôvodov odporca žiadal dovolanie odmietnuť (zamietnuť) a priznať mu náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Navrhovateľka procesným úkonom z 12. januára 2011 vzala späť dovolanie v časti týkajúcej sa náhrady finančných zabezpečení vo výške 92,47 € s príslušenstvom a tiež v časti plnenia poskytovaného odporcom svojim zamestnancom pri príležitosti životného výročia vo výške 331,93 € s príslušenstvom. Podľa § 243b ods. 5 veta druhá O.s.p. platí, že ak dovolateľ vezme dovolanie späť, dovolací súd konanie uznesením zastaví. Najvyšší súd Slovenskej republiky so zreteľom na jednoznačný, právne účinný dispozitívny úkon dovolateľky, ktorým vzala dovolanie sčasti späť, konanie o dovolaní v uvedených častiach zastavil.

Dovolací súd v ďalšom vychádzal z toho, že dovolanie po čiastočnom späťvzatí tohto mimoriadneho opravného prostriedku smeruje proti výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorý sa týka nároku navrhovateľky na zaplatenie náhrady mzdy.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti rozsudku. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Rozsudok odvolacieho súdu, ktorý napadla navrhovateľka dovoláním, nevykazuje znaky rozsudkov uvedených v § 238 ods. 1 až 3 O.s.p., preto prípustnosť jej dovolania z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

So zreteľom na obsah dovolania a vzhľadom na § 242 ods. 1 O.s.p. dovolací súd skúmal, či v konaní na súdoch nižších stupňov nedošlo k procesným vadám v zmysle § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu, ak a/ sa

rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z uvedených väd ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania, nie je významný subjektívny názor účastníka, ale len zistenie, že k vade tejto povahy skutočne došlo.

Dovolateľka vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až c/ a e/ až g/ O.s.p. nenamietala a v dovolacom konaní vady tejto povahy nevyšli najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Navrhovateľka bez bližšieho vysvetlenia namieta, že v konaní došlo k procesnej vade konania v zmysle § 237 písm. d/ O.s.p. Toto ustanovenie dopadá na prípady, v ktorých súd rozhodol napriek tomu, že mu v tom bránila prekážka veci právoplatne rozhodnutej (§ 159 ods. 3 O.s.p.) alebo prv začatého konania (§ 83 O.s.p.). Ak súd zistí, že v tej istej veci (jej časti) bolo právoplatne rozhodnuté alebo začalo prv konanie, konanie bez ďalšieho zastaví (§ 104 ods. 1 O.s.p.). Právoplatné rozhodnutie tvorí prekážku už raz rozsúdenej veci vtedy, ak v novom konaní ide o to isté, o čo išlo v prechádzajúcom rozhodnutí; musí ísť o totožnosť osôb a aj o totožnosť predmetu konania, opierajúci sa o rovnaké skutkové okolnosti.

Zo spisu nevyplýva existencia žiadneho skoršieho právoplatného rozhodnutia súdu vydaného v tejto veci. Na nejasnosť základu tejto námietky navrhovateľky správne poukázal aj odporca. Ak by (azda) navrhovateľka vyvodzovala existenciu tejto prekážky (*res iudicata*) zo skutočnosti, že v inom súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 44 C 40/2006 bolo právoplatne rozhodnuté o tom, že je neplatné okamžité skončenie pracovného pomeru dané odporcom navrhovateľke, považuje dovolací súd za potrebné uviesť, že v danom prípade nejde o ten istý predmet konania a v oboch veciach boli určujúce odlišné skutkové okolnosti. V prejednávanej veci sa navrhovateľka domáhala mzdových nárokov, o čom dosiaľ nebolo v inom konaní právoplatne rozhodnuté.

V časti dovolania, v ktorej navrhovateľka spochybňuje správnosť vecnej stránky rozsudku odvolacieho súdu a vytýka mu nesprávnosť právnych záverov, na ktorých založil svoje rozhodnutie, ide z hľadiska obsahového o námietku, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť iba procesne prípustné dovolanie; samo nesprávne právne posúdenie vecí nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. a nezakladá prípustnosť dovolania.

Keďže prípustnosť dovolania navrhovateľky nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, dovolací súd odmietol tento jej mimoriadny opravný prostriedok podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúci proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Navrhovateľka procesne zavinila, že sa konanie o jej dovolaní muselo sčasti zastaviť a vznikla jej povinnosť nahradiť trovy dovolacieho konania v tejto časti (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 146 ods. 2 O.s.p.). Vo zvyšnej časti nebola procesne úspešná a odporcovi vzniklo právo na náhradu trov konania proti nej (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Odporca vo vyjadrení k dovolaniu požiadal o priznanie náhrady trov dovolacieho konania a požadovanú náhradu vyčíslil. Najvyšší súd Slovenskej republiky mu v súlade so zaužívanou praxou dovolacieho súdu priznal náhradu trov dovolacieho konania vo výške zodpovedajúcej odmene advokátskej kancelárie za jeden úkon právnej služby (vyjadrenie z 3. mája 2010 k dovolaniu vypracované advokátskou kanceláriou, ktorá ho zastupovala už na súdoch nižších stupňov). Dovolací súd vychádzal z § 10 ods. 1 a § 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb a odporcovi priznal náhradu trov dovolacieho konania v ním požadovanej celkovej výške 626,77 € [519,49 € + 7,21 € (režijný paušál) + 100,07 € (19% DPH)].

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 5. mája 2011

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová